

188, 14 ja Semina-
dän.
eteläisen pi-
laaretti matitti
11:sta hakijasta
telistä.
järven wanhon
ei seurakunnan
periaatteellisten
laitamijesta
itten puretin
Now.
vastaan. Un-
kofous on hy-
fena olemaan
rähjien, että
kuin yhden
muistesta joh-
talia tuomi-
on, menettä-
a.
a:
Helsinki, IV
voja:
17. P. 248.
k. 13. P. 5285
inglissä:
muriovak
206. 72 02
O.Y., Kasar-
15. Av. 10-4
Y. P. 40.70
katu 44.
tuus O. Y.
inkinkatu 51.
tuus O. Y.
Pub 1481
arto, Lael-
etus- Auto-
4. Av. 10-4
nriissa:
tuksia.
MARINEN
ti. tapaturma-
ssa, Punasen-
2. P. 77 33.
työn Keskus-
ksi Lehtonen.
Hämeenlinna,
6
toimisto, Hel-
h. 221 24.

188, 14 ja Semina-
dän.
eteläisen pi-
laaretti matitti
11:sta hakijasta
telistä.

Karl Barth.

1.

76

Sveitsiläisen Karl Barthin nimi lie-
nee jo meidänkin maassamme monelle
tunnettu, mutta useimmalle tuntematon.
Hänen vaikutusalaansa on tällä lähi-
nä jumaluusoppi. Mutta Karl Barthil-
la on nähdänsi tehtävää ja merki-
tystä laajemmalti kuin kotoisissa us-
konollisissa elämässä. Hänen Ro-
molaistirjeen julkistamisesta, josta ensimäi-
sen painos ilmestyi 1918 ja toinen täy-
dellisen uusittu painos 1921 ja josta tä-
hän mennessä on jo neljäs painos loppu-
maailmassa, on tavattomalla voimalla
ja taidolla esitetty wafawa tyhjyys ei
wain nykyiselle jumaluusopille, vaan
nyhös kotoiselle hurstaukselle.
Tämän teoksen johdosta hänet kutsu-
tiin professoriksi Göttingeniin, josta
hän jo neljä vuotta johtanut opetaja-
na on luennoinut reformerattua teolo-
giaa ja luden testamentin selitysooppia.
Tällä nytjä hän on jumaluusoppiinut,
josta ehkä eniten puhutaan Saksassa.
Omalla kohdallani on minun sanotta-
wa, että Barthin Romolaistirjeen julkis-
tys ja muutamat hänen esitelmiensä
ovat silti syvästi vaikuttaneet minun,
että on ollut pyhäkäsikäwä ja ruwetta-
wa sijaisten työhön kantaani ja ajatuf-
sioni täristänseni.
Barth on tehtyessään joutunut tes-
telle sekä nykyisen teologian päävirtauk-
sia että myös käytännöllisen uskonmoli-
sen elämän pyrkimyksiä ja waleuksia.
Teologian professorin poikana hän yli-
oppilaana otti opintonsa wafawalta fan-
nasta. Hän oli Marburgissa Wilhelm
Herrmannin oppilaana tutustuen
Schleiermacherin ajatustien perusteelli-
sesti ja niihin myös mieltänsä. Verli-
nissä hän oli Harnackin johtamissa ja
minäharjoituksissa muutama ja kunn-
teli Guntelia. Myöhemmin Landbaat-
tina hän oli „Christliche Weltin“ apu-
toimittajana. Näin hän jäs omasta lo-
temuksesta tuntee modernin juma-
luusopin, jota hän nyt on pakotettu an-
tarastitien arwoistelemaan. Schlatteria
Tübingenissä hän ei ylioppilaana hy-
wähjynyt. Nyt on hän werrattain tiel-
lä häntä.
Sosialisia tyhjyksiä Karl Barth ei

ylsioppilaana ollessaan harrastanut.
Mutta jouduttuaan käytännölliseen pa-
pintyöhön Safenwiliin, missä on kolme
tehdasta ja seurakuntalaiset jäs talon-
poikia, työmiehiä ja työmiantajia, hän jai
torpeeksi saatta tuntea yhteiskunnallises-
ti riikinaisten olojen sielunhoitajalle
tuottamia waleuksia. Nyt wasta hän
olojen pakottamana otti wafawasti poh-
tiaakseen sosialisen tyhjyyksen. Eli wa-
rottawa, ettei ewangeliumi asetuttu
maammonan puolelle. Nuorena pappina
hän oli malttamaton ja totematon ja
niin tynhti tuiina taistelu työmiantajia
wastaan. Ensi innostuksesjaan Barth
meni tarpeettoman pitkälle, mutta tait-
ti johtui wain siitä, että hän tahtoi ot-
taa wafawasti tehtävänsä sielunhoitajana.
Ja silloin hän halusi sitä, mitä
ryhtyi: olla usfolinen ewangeliumin ja-
nalle. Se woi hänet liittymään so-
sialistiseen pappisryhmään, joka Sveitsis-
sä niistä ajoista saakka on werrattain
juuri, ja lopulta hän liitti sosialiseen
puolueeseen aktiivisena jäsenenä. Ol-
len lajajaks ja waimotas tuli hänestä
pian tunnetumpia näiden pappien jou-
kossa ja hänen sanomalehtijoiu-
siaan, joita lehmäsi asiallisuus ja iske-
wä sanonta, kiettiin arwoonwella.
Mutta julistuksesjaan saarnatuksista
ewangeliumia ja tahtoesjaan tarjota sitä
„socialisena“, tuiui hänestä aina, että
siltä tuli ei ewangeliumia, wain erään-
lainen socialinen laati. Ewangeliumi ty-
pihtyi, ei laikutut enää täydäntienä.
Eiten Barth ewangeliumille usfolijena
oppi asetamaan socialiset harastukset
toisten elämänsätoiden rinnalla
ewangeliumin gaikutteen, eitä jäänht
siijien, johon on juri waara tarjolla,
että socialisundes ja tehdaan ewange-
liummin pakkopaita.
Socialismi, socialiset harastukset
antoiwät tuikein paljon hywää hä-
nelle. Ensimmäin, että Jumala ei käy
kajiksi wain usfolijeen ihmiseen, wain
myös yhteistuntaan; toiseksi, että Jumala
lan harrastuapiiriin kuulun myös ih-
misen rummis eitä wain sielu; ja kol-
mannesti „todeti“-käsite ja se yhyys-
elämä, mitä moi socialisti elää toisten

osatowerien ja kansa ottaen heidän kof-
talonsa omaakseen ja suuria uhreja an-
taen, jotta lasten tai lastenlasten olisi
parempi, jätti häneen sywä jälkiä.
Sitten tuli maailmanlota. Sveitsi tu-
sin jai olla siitä erillään, mikäli se
yleensä mahdollista oli. Mutta jota
muodostui „elämyksiksi“ monelle kirk-
ko rakastawalle ja monelle socialismita
ihallewalle. Molemmat, sekä kirkko että
socialismi, tekivät kapitalistien totahen-
nen kansa. Barth on niistä ihmisiä,
jotka eiwät halua käydä tekevästi aina-
naan suurten tapahtumien ohji ja jotta
tohtoiwät ottaa wafawasti sen asian, jon-
ta palveluksesja ovat. Sota ja se, mi-
ten kirkko ja socialismi siihen suhtautui-
wat, pakotti hänet lyhyesti sanoen nä-
temään, että ihmisen ja Jumalan wä-
lillä on wastatohja. Ihminen tofo-
naan taittine laitokseen ja pyrkimys-
sineen on Jumalan wastatohja.
Hermann Rutter, josta jo kauan oli
ollut hänen ystäwänsä, tulee nyt yhä
tärkeämmäksi Barthille. Rutter, josta
seillä on se wäärä käsitys, että hän ot-
taksi osaa poliittiseen elämään ja loiwoi-
si, ett taitti papi antautuisswat „y-
ränn-
rölliseen taloudelliseen taisteluun kris-
tillisyuden nimesä, on pääwastoin rait-
tis, tynni mies, josta pitää tuietoiussena
taikka „liitteitten“, oliwotpa ne siten
uskonmoliis-socialisia tai muita, ja tait-
kien konferenssien ja puolue-elämän
liiallista arwoistamista. Ei kitan ai-
kaijin julkisuuteen, ei ihmisiipuhua,
wain Jumalan kunnioittamista! Ju-
mala tahtoo toimia kaittamme, mutta
hän odottaa, että todella antaisimme hä-
nen toimia, päästä janoiksi, emmekä itse
tiirunthajsi häneen edelleen. Rutterhan
on lähtöisin Bernin wanhastoisten pa-
rista, liberalisen jumaluusopin heikou-
det hän näkee hywoin, on ollut Schleier-
reri oppilas ja luden Testamentin seli-
täjistä pitää enin Zehnistä. Hänen
kristillisyksesjaan on tällä jotakin us-
konmoliisista naturalismita, luurun-
omaisista. Jumala on waima, mahli,
realinen, toettawa. Mutta hänen aje-
teensa ihmistöimintaan ja Jumalaan
nähdän on waltawa saarna monipuhai-
selle aittome kristillisykselle.
Rutteriin Barth oli tutustunut hy-
wän ystäwänsä ja itätowerien ja Edward
Thurneysen'in kautta, josta toimii pappi-

na Safenwiliin läheisyydessä. Thurney-
senin merkitystä, janoi Barth itse, ei
waisa tällin suurelfi arwoitda hänen
tehtyksesjaan. Näiden kahden miehen
wäällä on ystäwyyssuhde, jota eroitta-
mattomasti liittyy molempien elämä-
työhön. Nuorenaa sille on esim. se, et-
tä he ovat yhydesä julkaisseet saarnajo-
kelman, josta ei ole mainittu kumpi
kuinikin saarnan on kirjoittanut; ja saar-
nat ovat kuin saman miehen tynästä
lähtenättä; kukaan ei woi tuntea kum-
man tekemiä eri saarnat ovat.
Näiden miesten yhteisenä oppi-istänä
ovat edelleen olleet Christoph Blum-
hardt, itä ja poika, joilla molemmilla
oli sama nimi ja joista poika jatkoi isän-
sä elämäntyötä. Blumhardtit olivat
sillä wärtenbergiläistä pietismia ja
elivät Möttingenissä ja Bad Boll'issa.
Seillä oli waimaakaan estatologisesti
wäritetty tohuu ja oboius. Ja Jumala
oli heille myös tealinen todellisuus. Se
ilmeni siinäkin, että näissä miehisä wir-
toji eloon alukristillinen parantamisen
armolahja. Tämä oli tuitenkin juu-
asia sen suuren rinnolla, mitä sijähtyi
heidän tofonaan wuten käijyksesä Ju-
malan wafutuksesta ja waimintapiiristä.
Se ovat elämänsä ja saarnoisjaan
nurtaneet „religionistisen“ jumalatäji-
lyksen ja waimalla jälleen esittäneet
kristuksesja ihaksi tullutta Jumalaa
maailman pelastajana. Jumala on tait-
ken historian, kaiken tapahtumisen Ju-
mala. He tahtoiwät nimittää kristin-
uskon käistystään „maailmalliseksi“
(weltlich).
Mänä miehet ovat tuitenkin antaneet
enemmän hawaituollista ainesta kuin
periaatteellista ja reieellistä Barthin kä-
sitysjiin. Rutter ja Blumhardtit eiwät
ole mitään tiedemiehiä, wain ajattele-
wat ja puhuivat käytännöllisen elämän
tieltä, mikäli sitä jalkalaisista wotdaan
sawoa. Heidän käistysmaailmansa liit-
tuu tuitenkin enemmän suurisä kawis-
ja ja tapahtumissa kuin tieteellisessä
ajattelussa. Suuremmissa määrässä sa-
moja asioita ja jamaan suuntaan tieteel-
lisesti ajattelemaan opettivat Barthia
tuolaaksi waijetun baselilaisen teolo-
gin Franz Overbeckin teokset sekä wel-
jensä Heinrich Barth, jonka kautta hän
tutustui Platoniin. Tältä taholta hän
jai sijähtyen uudelleen sywentä uskon-

puhdistajien ajatusmaailmaan ja ennen
taikkea löysi hän raamatusta nyt sen al-
tuperäiset ajatukset. Hänelle alkoi sel-
wita, mitä merkitsee ero Dnojan ja luo-
dun wäällä. Sehan on siitä, ettei Ju-
mala ole juinkaan mitään wastatohja
ihmiselle ja maailmalle, eitä mitään al-
tufothta tai loppumäärä ewolutionistises-
ja mielessä, wain hän on tofonaan tois-
ta kuin ihminen ja maailma. Sanasta
alkaa hänelle selwitä se raamatullinen
alkutikku, josta Jumalan ja ihmisen wä-
lillä on ja jota tekee Jumalan kaikkien
wastatohkien yläpuolella olewaksi „tofo-
naan toiseksi“, kuin taitti, mitä ihmises-
jä on. Sen kullun silloittamiseksi ei
riitä se, mitä ihminen woi. Wain Ju-
mala woi lähesyitä ihmistä ja auttaa
häntä. Ilmoitus käy näin yhä tärkeä-
mäksi Barthille ja Sanan merkitys juu-
reksi. Harwa pappi lienee saarnoisjaan
ja saarnoja walmistuksesjaan sillä perus-
teellisuudella ja wafawuudella tunteutu-
nut Sanaan kuin Barth.
Käydesjään 1919 ensi kerran soban
jälkeen Saksassa ja näydesjään sitä luo-
huvaa elämää, josta nuorisoliikkeiden pa-
rista kewäisellä waimalla pyrkii oifeut-
jiinsa, janoiksi ja teoiksi, ja huomates-
jaan niiden suuren waaran, jota oli sii-
nä, että siellä soiettiin synnyttää wutta
elämää omin waimin entien tiialle, hän
wahyistui oman näkemysjensä oifeubes-
ta. Elämää ei tekemällä tehda. Kaitti
elämä syntyy. Wutta uskonmoliisista elä-
määttään ei ihmiesstä täsin saada ai-
taan, ei edes nuorisoliikkeissä. Siinä
pyrkimyksesja joudutaan epäjumalien
eteen, ei elävän Jumalan. Ihminen on
opittawa näfemään, että elämä, uskon-
nollinentin alkaa Jumalasta käsin.
Kaitti muu on röhkytyttä, ihmisen wää-
rää itjensä korottamista, Daabelin tor-
nin rafentamista. Lambachin päiwillä
Barth janoi tästä wafawittawan sa-
nansa esitelmissään „kristitty yhteis-
tunnassa“.
Näin Barth oli joutunut wafawasti
tyhjymään, mitä raamattu sijältää, mi-
tä on sen asia. Hänelle eiwät olleet tar-
keitä sellaiset tyhjymykset kuin: milloin
on se tai se kirja kirjoitettu, millä ta-
walla se suhtautuu ympäristöönsä, josta
se on syntynyt j.n.e. Ei milloin, mis-
sä, kuinka, kuita paljon, wain: mikä
on se asia, josta meille ilmoituksesja esi-

lulle. Enimmäiseen kohtaan nähdän
olisi kenties lisättävä, että wutuksilla
pilaut wesperit häwittäwät seurakun-
nan omatoimisuutta sen sijaan, että
edistäisiwät sitä.
Ketiän mielipiteisiin wanhjojen litur-
gisten ainesten, kuten psalmilaulujen,
autifonien, kantatuurien, hymmien, les-
tioitten ja rukousten käytlämisesstä woi
helejä yhytä. Antifoneja ei woiw to-
fonnan poistaa, jiksi elimillisesti ne
tuuluwat psalmilauluun. Pro pace-
wirren jählyttäminen on usfolisuutta
ewangeliselle perinnöllemme. Kanti-
tuurien poistamisen historialli-
sesta wesperistä en usfo onnistu-
waan.
On luonnollista, että näin tarkasti
luobulle pohjalle rafennetut ohjelmat
owät liturgisesti ehyitä, rikkaita ja eloi-
sialin. Paras on kieltämättä yhyäin-
päiwän wesper, mutta myöskin pää-
siäismatwina, lunnuntaiwesper, käsi-
myösiiton ja rukouspäiwän wesperit
sestä kirkkojuhlan wesper owät erisken
mainittawat. Liturginen aines on
enimmäkseen wanhjoista aarteista poi-
mittua ja uudeksiin sijät owät ainakin
parisja tapauksesja korkealla tasolla ole-
waa hengellistä runoutta. Antroituset
ja psalmotiat on wotu historiallista
wesperinaesta käytännön, mutta silti
ewangelisella wafawuudella. Liturgiset ru-

teään. Näin hänestä tuli Raamalin
selittäjä.
*
Omalla kohdallani on ollut mielen-
kiintoista tietää, kuita Barthin oma
tehiys on kullennut. Monesja kohdas-
ja se on luonteenomaista sille kehityk-
selle, minä wime aittoina monen papin
on tähtynyt läpi käydä. Teologisen li-
beralismin, uskonmoliisen socialismin
ja herääwästä uskonmoliisesta haras-
tuksesja johtuwan epäselwän esinnän
waarojen läpi on päädytty näfemään
raamatun janan ainullaatuinen arwo.
Mutta Karl Barth on se mies, josta woi-
makkaimmin ja teräwimmän jälleen joh-
taa käfemästä raamatua ja ilmoitusta.
Seuraawassa yrittän, siltä kuin se
tämäntapaisissa kirjoituksissa käy laa-
tuun, esittää hänen pääajatusjaan.
H. E. Solippii.
— Puut
saamien t
mesta myh
mikä menne
mikä määr
wasta hein

me per
subjekt
sesti
luseleä
Deore
lea ja
Ja tä
hywä,
onnis
lul ja
Mest
wan
liturg
jota o
welut
warter
eriskee
ilmest
Reh
apunei
usfoni
Sillä
luseleä
tamisee
mättä
totunte
nen.
Ei i
lahden
40 wot
juhla,
teä oli
na, woi
aittoina,
sinne kol
joutto,
seuratun
Punsaari
Ellaisuus
tämään
„Jeeus
wäällä l
uieampaa
johdolla.
tulos, läh
tyhseuralle
siemen jät
jeen jorj
pimästä r
wän seur
työ kanta

Rotuina
16.52 1925